

ŠTYRI RADY, ALEBO ČO BY NÁM MALO LEŽAŤ NA SRDCI

Rodinná katechéza 205-2021 (795)

www.inky.sk

týždeň po 10. 10. 2021

... alebo o štyroch blízkostiach v živote kresťana.

BOŽIE SLOVO:

(1 Jn 3, 21-24)

Čítanie z 1. listu sv. apoštola Jána: *Milovaní, ak nám srdce nič nevyčíta, máme dôveru k Bohu* ²² *a dostaneme od neho všetko, o čo len budeme prosiť, lebo zachovávame jeho prikázania a robíme, čo sa jemu páči.* ²³ *A toto je jeho prikázanie: aby sme verili v meno jeho Syna Ježiša Krista a milovali jeden druhého, ako nám prikázal.* ²⁴ *Kto zachováva jeho prikázania, ostáva v Bohu a Boh v ňom. A že v nás ostáva, poznáme z Ducha, ktorého nám dal.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 261, 262, 263, 264)

Aj tento týždeň ešte ostaneme pri rozhovore Svätého otca so svojimi rehoľnými bratmi, jezuitmi zo Spoločnosti Ježišovej. Jeden z nich, ktorý pätnásť rokov pracoval vo Vatikánskom rozhlase, mu položil takúto zaujímavú a veľmi praktickú otázku: *Čo by malo jezuitom pri ich pastoračnej práci na Slovensku najviac ležať na srdci?*

A pápež odpovedal takto: *„Vždy mi prichádza na um slovo „blízkosť“. **Blízkosť Bohu**, predovšetkým nezanedbávať modlitbu! Pravú modlitbu, modlitbu srdca, ktorá nie je formálna, ale ktorá sa dotýka srdca. Modlitbu, ktorá je zápasom s Bohom, ktorá pozná púšť, kde niet nijakých emócií. Blízkosť Bohu: on na nás vždy čaká. Sme v pokušení povedať: Nemôžem sa modliť, lebo som zavalený prácou. Aj Boh má veľa práce. A predsa je pri tebe, čaká ťa. Potom **vzájomná blízkosť medzi vami**, bratská láska, prostá láska medzi jezuitmi, ktorá je veľmi vnímavá, láskavá, ale aj prostá: láska medzi ľuďmi. Veľmi zaťažko mi padne, keď vidím, ako sa vy alebo iní kňazi neviete vystáť. Brzdí to, bráni to napredovať. Takéto problémy boli v Spoločnosti od počiatku. Len si spomeňte, akú trpezlivosť musel mať svätý Ignác so Šimonom Rodriguezom. Je ťažké vytvárať komunitu, ale vaša vzájomná blízkosť je naozaj dôležitá. Po tretie: **blízkosť biskupovi**. Áno, sú biskupi, ktorí nás nemajú radi, veru, je to tak. No nech nijaký jezuita neohovára biskupa! Ak si nejaký jezuita myslí niečo iné ako biskup a má odvahu, nech ide za biskupom a nech mu povie, čo si myslí. A keď hovorím za biskupom, myslím tým aj za pápežom. Po štvrté: **blízkosť Božiemu ľudu**. Pracujte podľa toho, čo povedal Pavol VI. 3. decembra 1974: *Na križovatkách ciest, na križovatkách ideí, tam sú jezuiti. Je pravda, že keď budeme ľuďmi, čo idú na križné cesty, na hranice, budeme mať problémy. No blízkosť Božiemu ľudu nás ochráni pred tým, aby sme podľahli hlúpyim ideológiam. Umožní nám ísť napred s otvoreným srdcom. Zaiste, niekto z vás sa nadchne a potom príde za provinciálom a povie mu: „Nie, toto sa nedá.“ Aj vtedy treba ísť napred, byť disponibilní a poslúchať. Blízkosť Božiemu ľudu je dôležitá preto, lebo nám poskytuje „rámeč“. **Nezabúdajte, odkiaľ sme boli vzatí, odkiaľ prichádzame: z nášho ľudu. Ale ak sa vyčleňujeme, ak ideme za nejakou chimérou, prichádzame o svoje korene. Naše korene sú v Cirkvi, ktorá je Božím ľudom. Prosím vás teda o štvorakú blízkosť: blízkosť Bohu, o vzájomnú blízkosť, o blízkosť biskupovi a pápežovi a o blízkosť Božiemu ľudu, ktorá je najdôležitejšia.**“**

A znovu cítime, že tieto slová sú podnetné nielen pre rehoľníkov a kňazov, ale pre každého z nás – nakoniec, *„krstom sme teda s ním [Kristom] boli pochovaní v smrti, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený z mŕtvych Otcovou slávou, aj my žili novým životom“* (Rim 6, 4) – a o tomto novom živote nám kňaz, ktorý nás krstil, prorocky oznámil, že jeho podstata spočíva v *účasti na poslaní a úrade Krista Kňaza, Proroka a Kráľa*. Samým krstom a potom ešte viac birmovaním sme boli všetci vyslaní do *pastoračnej práce* na veľkom a slávnom Diele Božieho Kráľovstva. Sme si teda s kňazmi a rehoľníkmi podobnejší, než by sa mohlo zdať – a to v samej podstate tohto poslanca!

Blízkosť Bohu – stále viac si uvedomujem, že to hlavné a skutočné vyučovanie sa nedeje ani na nejakých stretnutiach a seminároch, ani čítaním kníh, ani diskusiami ani ničím podobným. Tieto veci sú dôležité a určite ich nezanedbávajme – ale myslím si, že sú do veľkej miery iba prípravou na to hlavné vyučovanie a formovanie, o ktorom Božie slovo hovorí, že *„my všetci s odhalenou tvárou hľadíme ako v zrkadle na Pánovu slávu a Pánov Duch nás premieňa na taký istý, čoraz slávnejší obraz [Krista]“* (2 Kor 3, 18). To sa deje vtedy, ak trávieme čas v Pánovej blízkosti a nechávame sa pretvárať samotnou touto blízkosťou – napríklad v adorácii, vnútornej modlitbe, netemplácii, jednoducho keď skôr mlčíme a hľadáme na Pána, než by sme hovorili a boli plní seba a svojich myšlienok. A rovnako je dôležité udržať si túto blízkosť aj počas bežného dňa, života, konania.

Blízkosť Boha nás vedie k **blízkosti navzájom** – veď ako vraví Ježiš, *„vy všetci ste bratia ... lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský“* (Mt 23, 8-9). Ako by sme mohli zotrvať v spoločenstve s Otcem, ak by sme medzi sebou nemali spoločenstvo bratov a sestier, skutočné a opravdivé? A ako by sme mohli byť spojení s Kristom, ak by sme súčasne odmietali byť v ňom jedným Telom navzájom? A tak spoločenstvo medzi sebou v *tele Cirkvi*, farnosti, malého spoločenstva je tak úzko spojené s modlitbou, že bez neho veru ani možná nie je – a sám Ježiš to osvedčil, keď potvrdil, že *„ak budú dvaja z vás na zemi jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“* (Mt 18, 19-20).

Blízkosť biskupovi. Kristova Rodina a Kristovo Telo, ktoré navzájom tvoríme, však nie je niečo abstraktné, nekonkrétne. Nie je to ani len nejaká *tlupa*, v ktorej sa pár ľudí pozbierame a prehlásime o sebe, že sme touto Božou rodinou. Nie. Božia rodina je konkrétna, jedna-jediná, zhromaždená

skrze Krista v Kristovi ako Jeho Telo okolo Otca. Táto Rodina je viditeľná, hmatateľná, konkrétna. Je Telom Krista a ako taká má svoju Hlavu, Krista, ktorý ju spravuje prostredníctvom biskupov v úrade apoštolov, ako im On sám hovorí: *„Učte všetky národy ... a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“* (Mt 28, 19-20) a *„kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami pohŕda, mnou pohŕda. Kto však pohŕda mnou, pohŕda tým, ktorý ma poslal“* (Lk 10, 16). Ignác z Antiochie, ktorého vo viere učil sám Ján apoštol, to zhrnul slovami: *„Kde je biskup, tam nech je i ľud, ako kde je Kristus, tam je i Katolícka cirkev. Čo on schváli, to je milé i Bohu a preto i pevné a isté“* (Smyr 8,2). Dnes toto puto ide cez animátora malého spoločenstva cez farára farnosti k biskupovi a cez neho až k pápežovi. Pri každej omši sa modlíme o jednotu s nimi. Táto jednota ale musí byť skutočná, konkrétna a pravdivá, ak má byť skutočná aj naša jednota s Kristom v Tele Jeho Cirkvi!

Blízkosť ľudu. Byť jedno s Kristom znamená mať účasť na Jeho ohlasovaní *Proroka*, posväcovacej úlohe *Kňaza* a služby ako *Kráľa*, ktorý dáva život za svojich. Bez účasti na tejto službe ľuďom – ako jednotlivci v malom spoločenstve, ako malé spoločenstvo vo farnosti, ako farnosť voči kresťanom, ktorí sú formálne alebo prakticky mimo nej a voči všetkým ostatným ľuďom – by jednota s Kristom ostávala iba klamom, ilúziou, nebola by skutočná rovnako, ako by nebolo skutočné ani naše kresťanstvo.

REFLEXIA:

<Prejdime si ešte raz pápežov príhovor. Položme si potom otázky:

Ako je to s našim zotrvávaním pri Pánovi, s časom, kedy proste len sme s Ním a On s nami? Ako je to s našou blízkosťou v spoločenstve ako súrodencov a rodiny bratov a sestier? Ako konkrétne sa to prejavuje? Sme v skutočnej jednote s farárom, s biskupom, ako konkrétne sa táto jednota s nimi prejavuje? A sme spolu s Kristom na „križných cestách“, blízki všetkým ľuďom a v službe všetkým? Ako konkrétne?>